

ANTONI GELONCH

RETORN
D'ESPILL

Unes memòries no heroiques, vol.3

V I E N A

E D I C I O N S

INTRODUCCIÓ

L'any 2020 vaig publicar el primer volum d'aquestes memòries no heroiques. El títol que els vaig posar fou *Quan érem lleidatans*. Aquest volum va tenir un èxit considerable de crítica i públic, i se'n va fer una segona edició l'any 2023.

El mestre Josep Vallverdú escrivia al pròleg: «Prevenim el lector en el sentit que Gelonch declara que aquest és un primer llibre i en vindran d'altres: això explica que alguns temes quedin encetats per completar en successius volums. Fa ben fet de posar-se a compondre llibres després d'un llarg aprenentatge de la vida».

I vet aquí que ara us presento un tercer volum, sense haver publicat encara el segon. Aquest segon es va coent a foc lent, i a baixa temperatura, perquè he de macerar les meves vivències en els diferents llocs on he viscut, amb les experiències de tota mena que això m'ha comportat. I atès que vull ser clar, sense ser feridor, n'hi ha que encara són massa recents per passar del cervell i del cor al paper.

Per això m'inclino per publicar el que en realitat havia de ser i serà el tercer. Perquè està molt centrat en aquesta darrera etapa del meu retorn a Lleida, del meu retorn a residir altre cop a la ciutat de Lleida, perquè anar-me'n no me n'he acabat d'anar mai.

Crec que tinc prou maduresa per contar com he trobat la ciutat, per fer un exercici d'introspecció profund en el meu jo, un jo que sempre ha anat i ha d'anar acompanyat d'un nosaltres. I perquè em ve de gust explicar per què m'engresco en nous projectes i quins són els objectius que hi persegueixo.

Probablement és original publicar el tercer volum d'unes memòries abans que estigui a mans dels lectors el segon, però us asseguro que no és un esnobisme ni res que manqui de sentit. En el meu estat vital actual prefereixo encara explicar-me, explicar-nos i donar pau-

tes de cara al futur. Em sembla que és allò que puc aportar ara i aquí a la meua comunitat d'origen i de destí.

El mestre Vallverdú afirmava a l'esmentat pròleg de *Quan érem lleidatans* que es tractava d'un llibre testimoni, amb tocs de tesi. Voldria seguir aquella petja en aquest *Retorn d'espill*. És allò que l'espill reflecteix quan m'hi miro.

És l'espill de l'ànima el que us presento en aquest volum. Anímicament despullat em presento davant dels lectors, per presentar-me tal com soc, sense artificis ni lloances ni despropòsits. És, sincerament, tal com em veig, amb unes reflexions sobre com veig el conjunt de la comunitat més propera.

Escrivia a la introducció de *Quan érem lleidatans* que «la memòria d'allò viscut es pot transformar en un acte d'amor, d'amor per allò que has viscut, d'amor envers amb qui ho has viscut i d'amor cap als qui no ho han viscut però en poden treure algun ensenyament o utilitat». També considero que aquests actes d'amor són memòria i són prospectiva. I aquest volum és una barreja d'ambdues coses.

És memòria de textos que he escrit per a accions concretes, i és prospectiva de cap a on ha d'anar la ciutat, des d'un amor conscient i serè. Continuo pensant que la memòria és un acte de presència més enllà de la presència, és un acte d'afirmació contra l'oblit, és un acte de generositat envers el frenesí del dia a dia i és un acte de reflexió cercadora respecte d'un mateix i de tot allò que ha envoltat les decisions conscients. Aquest tercer volum és alhora memòria d'allò que crec que soc i reflexió cercadora de cara a un futur compartit.

I, de tota manera, continuen sent unes memòries no heroiques. Trobo que anem sobrats de retòrica, de dates històriques, de simbolismes, de grans promeses i d'heroïcitats. La vida, em sembla, no és una successió d'actes o de fites heroiques, sinó el gra de sorra que aporta cadascú en la seva quotidianitat.

Sempre he cregut que només som una baula en la cadena del pas mil·lenari de les generacions, i que totes les vides mereixen ser comptades. En aquest llibre trobareu pàgines viscudes i nous neguits, compromisos i finestres obertes, antenes i transmissors. Allò que vull que sigui la meua vida, allò que vull compartir, perquè, per a mi, l'exerci-

ci de la memòria i l'exercici de projectar-me cap al futur són una necessitat per viure en plenitud.